

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ז תשכ"ח מפי זרעו

ספר
זוהר הפסח
חלק ג

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 126

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובכ"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

בט"ד

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

משניות
מסכת פסחים

רשימת המתנדבים

ב"ה, שֶׁהִחַיְנוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעֵנוּ לְכָה, שֶׁחֲלַקְנוּ כְּכֹר לְעֶרְךָ
1500 סטים זוהר הקדוש 70 פרכים, ומפני שהזמן
קצר והשעה דוחקת ופעמי משיח קרובים, דרושים לנו
בדחיפות 100 מתנדבים לקנות 10 סטים פדלקמן, פדי
שנוכל להדפיס מחדש אלה סטים לחלקם חנם, על מנת
לזפות הרבים ולהביא את משיח צדקינו בב"א.

כל מתנדב זוכה בקניית 10 סטים [1,600 ₪ בעשור
תשלומים-שנותן ישר לבית הדפוס], הפוללים כל
הזוהר הקדוש בשבעים פרכים לחלקם חנם לשבעים
אלף איש:

מספר טלפון לעדכון: 0548436484

מי לה' אלי!

משה רבנו שואל ומבקש למי יש את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל
המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו כל הזוהר הקדוש
בלשון הקודש וכן הספרים שכר ועונש ה"ח ובהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשות
ויותר, להצלת עם ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזה"ק בפרשת
תרומה (דף קכ"ח).

**האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות
בכסף קטן?**
התורם משלם ישר לדפוס!!!

לפרטים: 0548-436784

משניות פסחים

פרק א'

א אור לארבעה עשר, בודקין את החמץ לאור הנר. כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין צריך בדיקה. ולמה אמרו שתי שורות במרתף, מקום שמכניסין בו חמץ. בית שמאי אומרים, שתי שורות על פני כל המרתף. ובית הלל אומרים, שתי שורות החיצונות ושהן העליונות:

ב אין חוששין שמא גררה חלדה מבית לבית וממקום למקום, דאם בן, מחצר לחצר ומעיר לעיר, אין לדבר סוף:

ג רבי יהודה אומר, בודקין אור ארבעה עשר ובארבעה עשר שחרית ובשעת הפעור. וחקמים אומרים, לא בדרק אור ארבעה עשר, יבדוק בארבעה עשר. לא בדרק בארבעה עשר, יבדוק בתוך המועד. לא בדרק בתוך המועד, יבדוק לאחר המועד. ומה שמשיר, יניחנו בצנעא, כדי שלא יהא צריך בדיקה אחריו:

ד רבי מאיר אומר, אוכלין כל חמש ושורפין בתחלת שש. ורבי יהודה אומר, אוכלין כל ארבע, ותולין כל חמש, ושורפין בתחלת שש:

ה ועוד אמר רבי יהודה, שתי חלות של תודה פסולות מנחות על גג האצטבא. כל זמן שמנחות, כל העם אוכלים. נטלה אחת, תולין, לא אוכלין ולא שורפין. נטלו שתיהן התחילו כל העם שורפין. רבן גמליאל אומר, חלין נאכלין כל ארבע, ותרומה כל חמש, ושורפין בתחלת שש:

ו רבי חנינא סגן הכהנים אומר, מימיהם של כהנים לא נמנעו מלשרוף את הבשר שננטמא בולד הטמאה עם הבשר שננטמא באב הטמאה, אף על פי שמוסיפין טמאה על טמאתו. הוסיף רבי עקיבא ואמר, מימיהם של כהנים לא נמנעו מלהדליק את השמן שנפסל בטבול יום בנר שננטמא בטמא מת, אף על פי שמוסיפין טמאה על טמאתו:

ז אָמַר רַבִּי מֵאִיר, מִדְּבַרֵיהֶם לְמַדְנֵנוּ, שְׁשׁוּרְפִין תְּרוּמָה טְהוֹרָה עִם הַטְּמֵאָה בַּפֶּסַח. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, אֵינָהּ הִיא הַמִּידָה. וּמוֹדִים רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, שְׁשׁוּרְפִין זֶה לְעֶצְמָהּ וְזֶה לְעֶצְמָהּ. עַל מַה נִּחְלָקוּ, עַל הַתְּלוּיָה וְעַל הַטְּמֵאָה, שֶׁרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, תִּשְׂרַף זֶה לְעֶצְמָהּ וְזֶה לְעֶצְמָהּ. וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר, שְׁתִּיחֵן בְּאַחַת:

פָּרָק ב'

א כָּל שְׁעָה שֶׁמֵּתָר לְאֹכֹל, מֵאֲכִיל לְבַהֲמָה לַחֲיָה וְלַעוֹפוֹת, וּמוֹכְרוֹ לְנִכְרִי, וּמֵתָר בִּהֲנָאתוֹ. עֶבֶר זְמַנּוֹ, אָסוּר בִּהֲנָאתוֹ, וְלֹא יִסִּיק בּוֹ תַנּוּר וְכִירִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵין בַּעוֹר חֲמִץ אֲלֹא שְׂרָפָה. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אַף מִפָּרָר וְזוּרָה לְרוּחַ אוֹ מִטִּיל לַיָּם:

ב חֲמִץ שֶׁל נִכְרִי שֶׁעָבַר עָלָיו הַפֶּסַח, מֵתָר בִּהֲנָאתוֹ. וְשֶׁל יִשְׂרָאֵל, אָסוּר בִּהֲנָאתוֹ. שְׁנַאֲמַר (שְׁמוֹת יג) לֹא יֵרָאֶה לְךָ (שְׂאֵר):

ג נִכְרִי שֶׁהִלִּיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל עַל חֲמִצּוֹ, אַחַר הַפֶּסַח מֵתָר בִּהֲנָאתוֹ. וְיִשְׂרָאֵל שֶׁהִלִּיחַ אֶת הַנִּכְרִי עַל חֲמִצּוֹ, אַחַר הַפֶּסַח אָסוּר בִּהֲנָאתוֹ. חֲמִץ שֶׁנִּפְלָה עָלָיו מִפְּלֵת, הָרִי הוּא כְּמִבְעָר. רַבִּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, כָּל שְׂאִין הַכֶּלֶב יָכוֹל לְחַפֵּשׂ אַחֲרָיו:

ד הָאוֹכֵל תְּרוּמַת חֲמִץ בַּפֶּסַח בְּשׁוֹנֵג, מִשְׁלֵם קָרֵן וְחֲמִישׁ. בְּמִזִּיד, פְּטוּר מִתְּשֻׁלוּמִים וּמִדְּמֵי עֲצִים:

ה אֵלוּ דְבָרִים שְׂאָדָם יוֹצֵא בְּהֵן יְדֵי חוֹבְתוֹ בַּפֶּסַח, בַּחֲטִים, בְּשִׁעוּרִים, בַּכֶּסֶמִין וּבְשִׁיפּוֹן וּבְשִׁבְלֵת שׁוּעַל. וְיוֹצֵאִין בְּדִמְאֵי וּבְמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּפְלָה תְּרוּמָתוֹ, וּבְמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֶּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ, וְהַבְּהֵנִים בַּחֲלָה וּבַתְּרוּמָה. אֲבָל לֹא בְּטָבֵל, וְלֹא בְּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִפְלָה תְּרוּמָתוֹ, וְלֹא בְּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֶּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ. חֲלוֹת תּוֹדָה וְרִקְיָקִי גְזִיר, עֲשָׂאֵן לְעֶצְמוֹ, אֵין יוֹצֵאִין בְּהֵן. עֲשָׂאֵן לְמִכּוּר בְּשׁוּק, יוֹצֵאִין בְּהֵן:

ו וְאֵלוּ יְרִקוֹת שְׂאָדָם יוֹצֵא בְּהֵן יְדֵי חוֹבְתוֹ בַּפֶּסַח, בַּחֲזֵרֵת וּבְעֵלְשֵׁין וּבַתְּמָכָא וּבַחֲרָחִינָא וּבְמָרוֹר. יוֹצֵאִין בְּהֵן בֵּין לַחֲיִין בֵּין יְבֻשִׁין, אֲבָל לֹא כְּבוּשִׁין וְלֹא שְׁלוּקִין וְלֹא מְבֻשְׁלִין. וּמִצְטְרָפִין לְכוּזֵית. וְיוֹצֵאִין בְּקָלַח

שְׁלָהֶן, וּבְדַמַּי, וּבְמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְרוּמָתוֹ, וּבְמַעֲשֵׂר שְׁנֵי וְהַקֹּדֶשׁ
שֶׁנִּפְדּוּ:

ז אין שורין את המרסן לתרנגולים, אבל חולטין. האשה לא תשרה את
המרסן שתוליד בידה למרחץ, אבל שפה היא בבשרה יבש. לא
ילעום אדם חטין ויניח על מפתו בפסח, מפני שהן מחמיצות:

ח אין נותנין את הקמת לתוך החרסת או לתוך החרדל, ואם נתן, יאכל
מיד, ורבי מאיר אוסר. אין מבשלין את הפסח, לא במשקין ולא במי
פרות, אבל סכין ומטבילין אותו בהן. מי תשמישו של נחתום, ישפכו,
מפני שהן מחמיצין:

פרק ג'

א אלו עוברין בפסח, בתח הבבלי, ושכר הפדי, וחמץ האדומי,
וזיתום המצרי, וזמן של צבעים, ועמלן של טבחים, וקולן של
סופרים. רבי אליעזר אומר, אף תבשיטי נשים. זה הכלל, כל שהוא
ממין דגן, הרי זה עובר בפסח. הרי אלו באזהרה, ואין בהן משום
כרת:

ב בצק שביסדקי ערבה, אם יש בוית במקום אחד, חייב לבער. ואם לא,
בטל במעוטו. וכן לענין הטמאה, אם מקפיד עליו, חוצץ. ואם רוצה
בקיומו, הרי הוא כערבה. בצק חרש, אם יש פיוצא בו שהחמיץ, הרי
זה אסור:

ג ביצד מפרישין חלה בטמאה ביום טוב, רבי אליעזר אומר, לא
תקרא לה שם, עד שתאפה. רבי יהודה בן בתירא אומר, תטיל
בצונן. אמר רבי יהושע, לא זה הוא חמץ שמוזהרים עליו בבל יראה
ובבל ימצא, אלא מפרשתה ומניחתה עד הערב, ואם החמיצה,
תחמיצה:

ד רבן גמליאל אומר, שלש נשים לשות באחת ואופות בתנור אחד, זו
אחר זו. וחכמים אומרים, שלש נשים עוסקות בבצק, אחת לשה
ואחת עורכת ואחת אופה. רבי עקיבא אומר, לא כל הנשים ולא כל
העצים ולא כל התנורים שוין. זה הכלל, תפת, תלוש בצונן:

ה שאור, ישרף, והאוכלו פטור. סדוק, ישרף, והאוכלו חייב כרת. איזהו שאור, בקרני חגבים. סדוק, שנתערבו סדקיו זה בזה, דברי רבי יהודה. וחכמים אומרים, זה וזה האוכלו חייב כרת. ואיזהו שאור, כל שהכסיפו פניו באדם שעמדו שערוותיו:

ו ארבעה עשר שחל להיות בשבת, מבערים את הכל מלפני השבת, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, בזמן. רבי אלעזר בר צדוק אומר, תרומה מלפני השבת וחלין בזמן:

ז ההולך לשחוט את פסחו, ולמול את בנו, ולאכול סעודת ארוסין בבית חמיו ונזכר שיש לו חמין בתוך ביתו, אם יכול לחזור ולבער ולחזור למצותו, יחזור ויבער. ואם לאו, מבטלו בלבו. להציל מן הנכרים, ומן הנקה, ומן הלסטים, ומן הדלקה, ומן המפלת, יבטל בלבו. ולשבות שביתת הרשות, יחזור מיד:

ח וכן מי שיצא מירושלים ונזכר שיש בידו בשר קדש, אם עבר צופים, שזרפו במקומו. ואם לאו, חוזר ושורפו לפני הבירה מעצי המערכה. ועד כמה הן חזרין, רבי מאיר אומר, זה וזה בכפיצה. רבי יהודה אומר, זה וזה בכזית. וחכמים אומרים, בשר קדש בכזית, וחמין בכפיצה:

פרק ד'

א מקום שנהגו לעשות מלאכה בערבי פסחים עד חצות, עושין. מקום שנהגו שלא לעשות, אין עושין. ההולך ממקום שעושין למקום שאין עושין, או ממקום שאין עושין למקום שעושין, נותנין עליו חמרי מקום שיצא משם וחמרי מקום שהלך לשם. ואל ישנה אדם, מפני המחלקת:

ב פיוצא בו, המולך פרות שביעית ממקום שפלו למקום שלא כלו, או ממקום שלא כלו למקום שפלו, חייב לבער. רבי יהודה אומר, אומרים לו, צא והבא לך אף אתה:

ג מקום שנהגו למכור בהמה דקה לגוים, מוכרין. מקום שנהגו שלא למכור, אין מוכרין. ובכל מקום אין מוכרין להם בהמה גסה, עגלים

וסִיחִים שְׁלָמִים וְשְׁבוּרִין. רַבִּי יְהוּדָה מְתִיר בְּשִׁבּוּרָה. בֵּן בְּתִירָה
מְתִיר בַּסּוּם:

ד מְקוּם שֶׁנִּהְגּוּ לֶאֱכֹל צְלִי בְּלִילֵי פֶסְחִים, אוֹכְלִין. מְקוּם שֶׁנִּהְגּוּ שְׁלֹא
לֶאֱכֹל, אֵין אוֹכְלִין. מְקוּם שֶׁנִּהְגּוּ לְהַדְלִיק אֶת הַנֵּר בְּלִילֵי יוֹם
הַכַּפּוּרִים, מְדַלְּקִין. מְקוּם שֶׁנִּהְגּוּ שְׁלֹא לְהַדְלִיק, אֵין מְדַלְּקִין. וּמְדַלְּקִין
בְּבֵתֵי כְּנִסְיֹת וּבְבֵתֵי מִדְרָשׁוֹת, וּבְמִבֹּאוֹת הָאֲפֵלִים, וְעַל גְּבֵי תְּחוּלִים:

ה מְקוּם שֶׁנִּהְגּוּ לַעֲשׂוֹת מְלֶאכֶה בְּתִשְׁעָה בָּאָב, עוֹשִׂין. מְקוּם שֶׁנִּהְגּוּ
שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת מְלֶאכֶה, אֵין עוֹשִׂין. וּבְכָל מְקוּם תְּלֻמִּידֵי חֲכָמִים
בְּטָלִים. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, לְעוֹלָם יַעֲשֶׂה אָדָם עֲצֻמוֹ תְּלֻמִּיד
חֲכָם. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, בִּיהוּדָה הָיוּ עוֹשִׂין מְלֶאכֶה בְּעַרְבֵי פֶסְחִים עַד
חֲצוֹת, וּבְגָלִיל לֹא הָיוּ עוֹשִׂין כָּל עֶקֶר. הַלְּיָלָה, בֵּית שְׁמַאי אוֹסְרִין, וּבֵית
הַלֵּל מְתִירִין עַד הַגֵּץ הַחֲמָה:

ו רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, כָּל מְלֶאכֶה שֶׁהִתְחִיל בָּהּ קֶדֶם לְאַרְבַּעַת עָשָׂר,
גּוֹמְרָה בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר. אֲבָל לֹא יִתְחִיל בָּהּ בְּתַחֲלָה בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר,
אִם עַל פִּי שְׂיָכוֹל לְגַמְרָהּ. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, שְׁלֹשׁ אֲמֻנוֹת עוֹשִׂין מְלֶאכֶה
בְּעַרְבֵי פֶסְחִים עַד חֲצוֹת, וְאֵלוֹ הֵן, הַחֲטִיטִים וְהַסְּפָרִים וְהַכּוֹבָסִין. רַבִּי יוֹסִי
בֵּר יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם הִרְצַעְנִים:

ז מוֹשִׁיבֵין שׁוֹכְבִין לְתַרְנַגּוּלִים בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר. וְתַרְנַגּוּלַת שְׁפָרְחָה,
מְחִזִּירִין אוֹתָהּ לְמְקוֹמָהּ. וְאִם מֵתָהּ, מוֹשִׁיבִין אַחֲרֶיהָ תַּחְתֶּיהָ. גּוֹרְפִין
מִתַּחַת רַגְלֵי בְּהֵמָה בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר, וּבַמּוֹעֵד מְסַלְּקִין לְצַדְדֵין. מוֹלִיכִין
וּמְבִיאִין כְּלָיִם מִבֵּית הָאֲמִן, אִם עַל פִּי שְׂאִינָם לְצַדְדֵי הַמּוֹעֵד:

ח שְׁשֵׁה דְבָרִים עָשׂוּ אֲנָשֵׁי יְרִיחוֹ, עַל שְׁלֹשָׁה מַחוּ בִידָם, וְעַל שְׁלֹשָׁה לֹא
מַחוּ בִידָם. וְאֵלוֹ הֵן שְׁלֹשׁ מַחוּ בִידָם, מְרַפֵּיבִין דְּקָלִים כָּל הַיּוֹם,
וְכוֹרְכִין אֶת שְׁמַע, וְקוֹצְרִין וְגוֹדְשִׁין לְפָנֵי הָעֶמֶר, וְלֹא מַחוּ בִידָם. וְאֵלוֹ
שְׁמַחוּ בִידָם, מְתִירִין גְּמוּזֹת שֶׁל הַקֶּדֶשׁ, וְאוֹכְלִין מִתַּחַת הַנְּשָׂרִים
בְּשֶׁבֶת, וְנוֹתְנִין פֶּאֶה לְיָרֵק, וּמַחוּ בִידָם חֲכָמִים:

ט שְׁשֵׁה דְבָרִים עָשָׂה חֲזַקְיָה הַמְּלֶךְ, עַל שְׁלֹשָׁה הוֹדוּ לוֹ, וְעַל שְׁלֹשָׁה לֹא
הוֹדוּ לוֹ. גִּרַר עֲצָמוֹת אָבִיו עַל מִטָּה שֶׁל חֲבָלִים, וְהוֹדוּ לוֹ. כְּתַת נַחֲשׁ

הנחשת, והודו לו. גנז ספר רפואות, והודו לו. על שלשה לא הודו לו, קצין דלתות של היכל ושגרן למלך אשור, ולא הודו לו. סתם מי גיחון העליון, ולא הודו לו. עבר ניסן בניסן, ולא הודו לו:

פרק ה'

א תמיד נשחט בשמונה ומחצה וקרב בתשע ומחצה. בערבי פסחים נשחט בשבע ומחצה וקרב בשמונה ומחצה, בין בחל בין בשבת. חל ערב פסח להיות בערב שבת, נשחט בשש ומחצה וקרב בשבע ומחצה, והפסח אחריו:

ב הפסח שנשחטו שלא לשמו, וקבל והלך וזרק שלא לשמו, או לשמו ושלא לשמו, או שלא לשמו ולשמו, פסול. ביצד לשמו ושלא לשמו, לשם פסח ולשם שלמים. שלא לשמו ולשמו, לשם שלמים ולשם פסח: ג שחטו שלא לאוכליו ושלא למנויו, לערלים ולטמאים, פסול. לאוכליו ושלא לאוכליו, למנויו ושלא למנויו, למולים ולערלים, לטמאים ולטהורים, פשר. שחטו קדם חצות, פסול, משום שנאמר (שמות יב) בין הערבים. שחטו קדם לתמיד, פשר, ובלבד שיהא אחד ממרס בדמו, עד שיזרק דם התמיד. ואם נזרק, פשר:

ד השוחט את הפסח על החמץ, עובר בלא תעשה. רבי יהודה אומר, אף התמיד. רבי שמעון אומר, הפסח בארבעה עשר, לשמו חיב, ושלא לשמו פטור. ושאר כל הזבחים, בין לשמן ובין שלא לשמן, פטור. ובמועד, לשמו פטור, ושלא לשמו חיב, ושאר כל הזבחים, בין לשמן ובין שלא לשמן, חיב, חוץ מן החטאת ששחטה שלא לשמה:

ה הפסח נשחט בשלש פתות, שנאמר (שמות יב) ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל, קהל ועדה וישראל. נכנסה פת הראשונה, נתמלאת העזרה, נעלו דלתות העזרה. תקעו והריעו ותקעו. הפתנים עומדים שורות שורות, ובדיהם בזיכי כסף ובזיכי זהב. שורה שפלה כסף כסף, ושורה שפלה זהב זהב. לא היו מעורבין. ולא היו לבזיכין שוליים, שפא יניחום ויקרש הדם:

ו שחט ישראל וקבל הפהו, נותנו לחברו וחברו לחברו, ומקבל את המלא ומחזיר את הריקן. כהן הקרוב אצל המזבח זורקו זריקה אחת בנגד היסוד:

ז יצתה בת ראשונה ונכנסה בת שנייה. יצתה שנייה, נכנסה שלישית. כמעשה הראשונה כך מעשה השנייה והשלישית. קראו את ההלל. אם גמרו שנו, ואם שנו שלשו, אף על פי שלא שלשו מימיהם. רבי יהודה אומר, מימיהם של בת שלישית לא הגיע לאהבתו כי ישמע ה', מפני שעמה מעטין:

ח כמעשהו בחל כך מעשהו בשבת, אלא שהפניה מדיחים את העזרה שלא ברצון חכמים. רבי יהודה אומר, כוס היה ממלא מדם התערובות, זרקו זריקה אחת על גבי המזבח, ולא הודו לו חכמים:

ט כיצד תולין ומפשיטין, אנקלויות של ברזל היו קבועים בבתלים ובעמודים שבהן תולין ומפשיטין. וכל מי שאין לו מקום לתלות ולהפשיט, מקלות דקים חלקים היו שם, ומניח על כתפו ועל פתף חברו, ותולה ומפשיט. רבי אליעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת, מניח ידו על פתף חברו, ויד חברו על כתפו, ותולה ומפשיט:

י קרעו והוציאו אמוריו, נתנו בפנים והקטירן על גבי המזבח. יצתה בת ראשונה וישבה לה בהר הבית, שנייה בחיל, והשלישית במקומה עומדת. חשכה, יצאו וצלו את פסחיהן:

פרק ו' ❁

א אלו דברים בפסח דוחין את השבת, שחיטתו וזריקת דמו ומחוי קרביו והקטר חלביו, אבל צליתו והדחת קרביו אינן דוחין את השבת. הרבבתו והבאתו מחוץ לתחום, והתיבת יבלתו, אין דוחין את השבת. רבי אליעזר אומר, דוחין:

ב אמר רבי אליעזר, והלא דין הוא, מה אם שחיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת, אלו שהן משום שבות לא ידחו את השבת. אמר לו רבי יהושע, יום טוב יוכיח, שהתירו בו משום מלאכה,

וְאָסְרוּ בּוֹ מִשּׁוּם שְׁבוּת. אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, מַה זֶה, יְהוֹשֻׁעַ, מַה רָאִיתָ
 רְשׁוּת לַמִּצְוָה. הִשִּׁיב רַבִּי עֲקִיבָא וְאָמַר, הַזֹּאת תּוֹכִיחַ, שֶׁהִיא מִצְוָה וְהִיא
 מִשּׁוּם שְׁבוּת וְאֵינָה דוֹחָה אֶת הַשְּׁבֵת. אַף אַתָּה אַל תִּתְמָה עַל אֵלּוּ,
 שְׂאֵף עַל פִּי שֶׁהֵן מִצְוָה וְהֵן מִשּׁוּם שְׁבוּת, לֹא יִדְחוּ אֶת הַשְּׁבֵת. אָמַר לוֹ
 רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, וְעָלֶיךָ אֲנִי דֵן, וּמָה אִם שְׁחִיטָה שֶׁהִיא מִשּׁוּם מְלֶאכֶה, דוֹחָה
 אֶת הַשְּׁבֵת. הַזֹּאת שֶׁהִיא מִשּׁוּם שְׁבוּת, אֵינּוּ דֵין שְׁדוּחָה אֶת הַשְּׁבֵת.
 אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, אוֹ חֲלוּף, מַה אִם הַזֹּאת שֶׁהִיא מִשּׁוּם שְׁבוּת, אֵינָה
 דוֹחָה אֶת הַשְּׁבֵת. שְׁחִיטָה שֶׁהִיא מִשּׁוּם מְלֶאכֶה, אֵינּוּ דֵין שֶׁלֹּא תִדְחָה
 אֶת הַשְּׁבֵת. אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, עֲקִיבָא, עֲקֶרְתָּ מַה שְּׁכַתּוּב בַּתּוֹרָה,
 (בֵּין הָעֵרְבִים), בְּמוֹעֲדוֹ (בַּמִּדְבָּר ט) בֵּין בַּחֹל בֵּין בַּשְּׁבֵת. אָמַר לוֹ, רַבִּי, הֲבֵא
 לִי מוֹעֵד לְאֵלּוּ בְּמוֹעֵד לְשְׁחִיטָה. כָּלֵל אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, כָּל מְלֶאכֶה
 שְׂאֵפְשֵׁר לַעֲשׂוֹתָהּ מֵעֶרֶב שְׁבֵת, אֵינָה דוֹחָה אֶת הַשְּׁבֵת. שְׁחִיטָה שְׂאֵי
 אֵפְשֵׁר לַעֲשׂוֹתָהּ מֵעֶרֶב שְׁבֵת, דוֹחָה אֶת הַשְּׁבֵת:

ג אֵימְתִי מִבֵּיא חֲגִיגָה עִמוֹ, בְּזִמְן שֶׁהוּא בָּא בַּחֹל בְּטַהֲרָה וּבְמַעַט. וּבְזִמְן
 שֶׁהוּא בָּא בַּשְּׁבֵת בְּמַרְבֵּה וּבְטַמְאָה, אֵין מְבִיאִין עִמוֹ חֲגִיגָה:

ד חֲגִיגָה הֵיטָה בָּאָה מִן הַצֹּאן, מִן הַבְּקָר, מִן הַכֶּבֶשִׁים וּמִן הָעִזִּים, מִן
 הַזְּכָרִים וּמִן הַנְּקִבּוֹת. וְנֹאכְלֵת לְשָׁנֵי יָמִים וְלִילָה אַחַד:

ה הַפֶּסַח שֶׁשְּׁחָטוֹ שְׁלֹא לְשֵׁמוֹ בַּשְּׁבֵת, חֵיב עָלָיו חֲטָאת. וְשְׂאֵר כָּל
 הַזְּבָחִים שֶׁשְּׁחָטָן לְשֵׁם פֶּסַח, אִם אֵינָן רְאוּיִין, חֵיב. וְאִם רְאוּיִין הֵן,
 רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחִיב חֲטָאת, וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, מַה אִם
 הַפֶּסַח שֶׁהוּא מִתֵּר לְשֵׁמוֹ, כְּשֶׁשָּׁנָה אֶת שְׁמוֹ, חֵיב. וּזְבָחִים שֶׁהֵן אֲסוּרִין
 לְשֵׁמוֹ, כְּשֶׁשָּׁנָה אֶת שְׁמוֹ, אֵינּוּ דֵין שֶׁיִּהְיֶה חֵיב. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, לֹא,
 אִם אָמַרְתָּ בַּפֶּסַח שֶׁשָּׁנָה לְדָבָר אֲסוּר, תֵּאמַר בְּזְבָחִים שֶׁשָּׁנָן לְדָבָר
 הַמִּתֵּר. אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, אֲמוּרֵי צְבוּר יוֹכִיחוּ, שֶׁהֵן מִתֵּרִין לְשֵׁמוֹ,
 וְהַשּׁוֹחֵט לְשֵׁמוֹ, חֵיב. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, לֹא, אִם אָמַרְתָּ בְּאֲמוּרֵי צְבוּר
 שֵׁישׁ לָהֵן קִצְבָה, תֵּאמַר בַּפֶּסַח שֶׁאֵין לוֹ קִצְבָה. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, אַף
 הַשּׁוֹחֵט לְשֵׁם אֲמוּרֵי צְבוּר, פְּטוּר:

ו שחטו שלא לאוכליו ושלא למנויו, לערלין ולטמאין, חיב. לאוכליו ושלא לאוכליו, למנויו ושלא למנויו, למולין ולערלין, לטהורים ולטמאים, פטור. שחטו ונמצא בעל מום, חיב. שחטו ונמצא טרפה בסתר, פטור. שחטו ונודע שמשכו הבעלים את ידם, או שמתו או שננטמאו, פטור, מפני ששחט ברשות:

❁ פָּרָק ז' ❁

א ביצד צולין את הפסח, מביאין שפוד של רמון, תוחבו מתוך פיו עד בית נקובתו, ונותן את פרעיו ואת בני מעיו לתוכו, דברי רבי יוסי הגלילי. רבי עקיבא אומר, כמין בשול הוא זה, אלא תולין חוצה לו:

ב אין צולין את הפסח לא על השפוד ולא על האסכלא. אמר רבי צדוק, מעשה ברבן גמליאל שאמר לטבי עבדו, צא וצילה לנו את הפסח על האסכלא. נגע בחרסו של תנור, יקלוף את מקומו. נטף מרטבו על החרס וחזר עליו, ישול את מקומו. נטף מרטבו על הפלת, יקמוץ את מקומו:

ג סבו בשמן תרומה, אם חבורת כהנים, יאכלו. אם ישראל, אם חי הוא, ידיחנו. ואם צלי הוא, יקלוף את החיצון. סבו בשמן של מעשר שני, לא יעשנו דמים על בני חבורה, שאין פודין מעשר שני בירושלים:

ד חמשה דברים באין בטמאה ואינן נאכלין בטמאה, העמר, ושתי תלחם, ולחם הפנים, וזבחי שלמי צבור, ושעירי ראשי חודשים. הפסח שבא בטמאה, נאכל בטמאה, שלא בא מתחלתו אלא לאכילה:

ה נטמא הבשר והחלב קים, אינו זורק את הדם. נטמא החלב והבשר קים, זורק את הדם. ובמקדשין אינו בן, אלא אף על פי שננטמא הבשר והחלב קים, זורק את הדם:

ו נטמא הקהל או רבו, או שהיו הכהנים טמאים והקהל טהורים, יעשה בטמאה. נטמא מעוט הקהל, הטהורין עושין את הראשון, והטמאין עושין את השני:

ז הפסח שנזרק דמו, ואחר כך נודע שהוא טמא, הציץ מרצה. נטמא הגוף, אין הציץ מרצה, מפני שאמרו, הנזיר ועושה פסח, הציץ מרצה על טמאת הדם, ואין הציץ מרצה על טמאת הגוף. נטמא טמאת התהום, הציץ מרצה:

ח נטמא שלם או רבו, שורפין אותו לפני הבירה מעצי המערכה. נטמא מעוטו, והנותר, שורפין אותו בחצרותיהן או על גגותיהן מעצי עצמן. הציקנין שורפין אותו לפני הבירה בשביל להנות מעצי המערכה:

ט הפסח שיצא או שננטמא, ישרף מיד. נטמאו הבעלים או שמתו, תעבר צורתו וישרף בששה עשר. רבי יוחנן בן ברוקה אומר, אף זה ישרף מיד, לפי שאין לו אוכלין:

י העצמות, והנידין, והנותר, ישרפו בששה עשר. חל ששה עשר להיות בשבת, ישרפו בשבעה עשר, לפי שאינן דוחין לא את השבת ולא את יום טוב:

יא כל הנאכל בשור הגדול, יאכל בגדי הרך, וראשי כנפים והסחוסים. השובר את העצם בפסח הטהור, הרי זה לוקה ארבעים. אבל המותר בטהור והשובר בטמא, אינו לוקה את הארבעים:

יב אבר שיצא מקצתו, חותך עד שמגיע לעצם, וקולף עד שמגיע לפרק, וחותך. ובמקדשין קוצץ בקופיץ, שאין בו משום שבירת העצם. מן האגף ולפנים בלפנים, מן האגף ולחוץ בלחוץ. החלונות, ועובי החומה, בלפנים:

יג שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד, אלו הופכין את פניהם היקף ואוכלין, ואלו הופכין את פניהם היקף ואוכלין, והמחם באמצע.

ובשמה שמש עומד למזוג, קופץ את פיו ומחזיר את פניו עד שמגיע אצל חברתו ואוכל. והכלה, הופכת פניה ואוכלת:

פרק ח'

א האשה בזמן שהיא בבית בעלה, שחט עליה בעלה ושחט עליה אביה, תאכל משל בעלה. הלכה רגל ראשון לעשות בבית אביה, שחט עליה אביה ושחט עליה בעלה, תאכל במקום שהיא רוצה. יתום ששחטו עליו אפטרופסים, יאכל במקום שהוא רוצה. עבד של שני שתפין לא יאכל משל שניהן. מי שחציו עבד וחציו בן חורין, לא יאכל משל רבו:

ב האומר לעבדו, צא ושחוט עלי את הפסח, שחט גדי, יאכל. שחט טלה, יאכל. שחט גדי וטלה, יאכל מן הראשון. שכת מה אמר לו רבו, ביצד יעשה, ישחוט טלה ונגדי ויאמר, אם גדי אמר לי רבי, גדי שלו וטלה שלי. ואם טלה אמר לי רבי הטלה שלו ונגדי שלי. שכת רבו מה אמר לו, שניהם יצאו לבית השרפה, ופטורין מלעשות פסח שני:

ג האומר לבניו, הריני שוחט את הפסח על מי שיעלה מכם ראשון לירושלים, בין שהכנים הראשון ראשו ורבו, זכה בחלקו ומזכה את אחיו עמו. לעולם נמנין עליו עד שיהא בו כזית לכל אחד ואחד. נמנין ומושבין את ידיהן ממנו עד שישחוט. רבי שמעון אומר, עד שיזרוק עליו את הדם:

ד הממנה עמו אחרים בחלקו, רשאים בני חבריה לתן לו את שלו, והוא אוכל משלו, והן אוכלין משלהן:

ה זב שראה שתי ראיות, שוחטין עליו בשביעי. ראה שלש, שוחטין עליו בשמיני שלו. שומרת יום פנגד יום, שוחטין עליה בשני שלה. ראתה שני ימים, שוחטין עליה בשלישי. והזכה שוחטין עליה בשמיני:

ו האונן, והמפקח את הגל, וכן מי שהבטיחוהו להוציאו מבית האסורים, והחולה והזקן שהן יכולין לאכול כזית, שוחטין עליהן. על

בְּלֶן אֵין שׁוֹחֲטִין עֲלֵיהֶן בְּפָנַי עֶצְמוֹן, שְׂמָא יְבִיאוּ אֶת הַפֶּסַח לְיַדֵי פְּסוּל. לְפִיכָךְ אִם אֵרַע בְּהֵן פְּסוּל, פְּטוּרִין מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנַי, חוּץ מִן הַמִּפְקָח בְּגַל שֶׁהוּא טָמֵא מִתַּחֲלָתוֹ:

ז אֵין שׁוֹחֲטִין אֶת הַפֶּסַח עַל הַיְחִיד, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְרַבִּי יוֹסִי מַתִּיר. אֲפֵלוּ חֲבוּרָה שֶׁל מֵאָה שְׂאִין יְכוּלִין לֶאֱכֹל בְּזֵית, אֵין שׁוֹחֲטִין עֲלֵיהֶן. וְאֵין עוֹשִׂין חֲבוּרַת נָשִׁים וְעַבְדִּים וְקַטְנִים:

ח אוֹנֵן טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פֶּסַחוֹ לְעֶרְב, אֲבָל לֹא בִקְדָשִׁים. הַשׁוֹמֵעַ עַל מַתוֹ, וְהַמְּלַקֵּט לוֹ עֶצְמוֹת, טוֹבֵל וְאוֹכֵל בִּקְדָשִׁים. גֵּר שֶׁנִּתְּנָהוּ בְּעֶרְב פֶּסַח, בֵּית שְׂמָאֵי אוֹמְרִים, טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פֶּסַחוֹ לְעֶרְב. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, הַפּוֹרֵשׁ מִן הָעֶרְלָה כְּפוֹרֵשׁ מִן הַקֶּבֶר:

פְּרָק ט'

א מִי שֶׁהָיָה טָמֵא אוֹ בְּדֶרֶךְ רְחוּקָה וְלֹא עָשָׂה אֶת הָרֵאשׁוֹן, יַעֲשֶׂה אֶת הַשְּׁנַי. שָׁנֵג אוֹ נֶאֱנַס וְלֹא עָשָׂה אֶת הָרֵאשׁוֹן, יַעֲשֶׂה אֶת הַשְּׁנַי. אִם בֶּן, לָמָּה נֶאֱמַר טָמֵא אוֹ שֶׁהָיָה בְּדֶרֶךְ רְחוּקָה, שְׂאֵלוֹ פְּטוּרִין מִן הַהִפְרָת, וְאֵלוֹ תִּיבִין בַּהֲבָרַת:

ב אֵיזוֹ הִיא דֶּרֶךְ רְחוּקָה, מִן הַמּוֹדִיעִים וְלַחוּץ, וּבְמִדְתָּהּ לְכֹל רוּחַ, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, מֵאִסְקַפַּת הָעֶזְרָה וְלַחוּץ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לְפִיכָךְ נִקּוֹד עַל ה' לֹמֵר, לֹא מִפְּנֵי שֶׁרְחוּקָה וְדַאי, אֲלֵא מֵאִסְקַפַּת הָעֶזְרָה וְלַחוּץ:

ג מֵה בֵּין פֶּסַח רֵאשׁוֹן לְשְׁנַי, הָרֵאשׁוֹן אָסוּר בְּבַל יִרְאֶה וּבַל יִמְצֵא, וְהַשְּׁנַי, מִצָּה וְחֻמֵּי עֲמוֹ בְּבֵית. הָרֵאשׁוֹן טָעוֹן הַלֵּל בְּאֲכִילָתוֹ, וְהַשְּׁנַי אֵינוֹ טָעוֹן הַלֵּל בְּאֲכִילָתוֹ. זֶה וְזֶה טָעוֹן הַלֵּל בְּעֲשִׂיתָן, וְנֶאֱכָלִין צְלִי עַל מִצּוֹת וּמְרוּרִים, וְרוֹחִין אֶת הַשֶּׁבֶת:

ד הַפֶּסַח שָׂבֵא בְּטָמְאָה, לֹא יֵאָכְלוּ מִמֶּנּוּ זְבִין וְזָבוֹת נְדוֹת וְיוֹלְדוֹת. וְאִם אָכְלוּ, פְּטוּרִים מִכִּפָּרַת. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר פּוֹטֵר אֶף עַל בִּיאַת מִקְדָּשׁ:

ה מה בין פסח מצרים לפסח דורות, פסח מצרים מקחו מבעשור, וטעון הזאה באגדת אזור על המשקוף ועל שתי מזוזות, ונאכל בחפזון בלילה אחד, ופסח דורות נוהג כל שבועה:

ו אמר רבי יהושע, שמעתי שתמורת הפסח קרבה, ותמורת הפסח אינה קרבה, ואין לי לפרש. אמר רבי עקיבא, אני אפרש. הפסח שנמצא קדם שחיטת הפסח, ירעה עד שיסתאב, וימכר, ויקח בדמיו שלמים, וכן תמורתו. אחר שחיטת הפסח, קרב שלמים, וכן תמורתו: ז המפריש נקבה לפסחו או זכר בן שתי שנים, ירעה עד שיסתאב, וימכר, ויפלו דמיו לנדבה. המפריש פסחו ומת, לא יביאנו בנו אחריו לשם פסח, אלא לשם שלמים:

ח הפסח שנתערב בזבחים, כלן ירעו עד שיסתאבו, וימכרו, ויביאו בדמי היפה שבהן ממין זה, ובדמי היפה שבהן ממין זה, ויפסיד המותר מביתו. נתערב בכורות, רבי שמעון אומר, אם חבורת כהנים, יאכלו:

ט חבורה שאבד פסחה, ואמרה לאחד, צא ובקש ושחוט עלינו, והלך ומצא ושחט, והם לקחו ושחטו, אם שלו נשחט ראשון, הוא אוכל משלו, והם אוכלים עמו משלו, ואם שלהן נשחט ראשון, הם אוכלין משלהן, והוא אוכל משלו. ואם אינו ידוע איזה מהן נשחט ראשון, או ששחטו שניהן באחד, הוא אוכל משלו, והם אינם אוכלים עמו, ושלהן יצא לבית השרפה, ופטורין מלעשות פסח שני. אמר להן, אם אחרתי, צאו ושחטו עלי. הלך ומצא ושחט, והן לקחו ושחטו. אם שלהן נשחט ראשון, הן אוכלין משלהן, והוא אוכל עמהן. ואם שלו נשחט ראשון, הוא אוכל משלו, והן אוכלין משלהן. ואם אינו ידוע איזה מהם נשחט ראשון, או ששחטו שניהם באחד, הן אוכלין משלהן, והוא אינו אוכל עמהן, ושלו יצא לבית השרפה, ופטור מלעשות פסח שני. אמר להן ואמרו לו, אוכלין כלם מן הראשון. ואם אין ידוע איזה מהן נשחט ראשון, שניהן יוצאין לבית השרפה. לא אמר להן ולא אמרו לו, אינן אחראין זה לזה:

י שתי חבורות שנתערבו פסחיהן, אלו מושכין להם אחד ואלו מושכין להן אחד, אחד מאלו בא לו אצל אלו, ואחד מאלו בא לו אצל אלו, וכך הם אומרים, אם שלנו הוא הפסח הזה, ידיך משוכות משלך ונמנית על שלנו, ואם שלך הוא הפסח הזה, ידינו משוכות משלנו ונמנינו על שלך. וכן חמש חבורות של חמשה חמשה, ושל עשרה עשרה, מושכין להן אחד מכל חבורה וחבורה, וכן הם אומרים:

יא שנים שנתערבו פסחיהם, זה מושך לו אחד, וזה מושך לו אחד, זה ממנה עמו אחד מן השוק, וזה ממנה עמו אחד מן השוק, זה בא אצל זה, וזה בא אצל זה, וכך הם אומרים, אם שלי הוא פסח זה, ידי משוכות משלך ונמנית על שלי. ואם שלך הוא פסח זה, ידי משוכות משלי ונמנית על שלך:

פרק י'

א ערבי פסחים סמוך למנחה, לא יאכל אדם עד שתחשך. ואפלו עני שבישראל לא יאכל עד שיסב. ולא יפחתו לו מארבעה כוסות של יין, ואפלו מן התמחוי:

ב מזוגו לו כוס ראשון, בית שמאי אומרים, מברך על היום, ואחר כך מברך על תיין. ובית הלל אומרים, מברך על תיין, ואחר כך מברך על היום:

ג הביאו לפניו, מטבל בחזרת, עד שמגיע לפרפרת הפת. הביאו לפניו מצה וחזרת וחרסת ושני תבשילין, אף על פי שאין חרסת מצוה. רבי אליעזר ברבי צדוק אומר, מצוה. ובמקדש היו מביאים לפניו גופו של פסח:

ד מזוגו לו כוס שני, וכאן הבן שואל אביו. ואם אין דעת בבן, אביו מלמדו, מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה, הלילה הזה פלו מצה. שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות, הלילה הזה מרור. שבכל הלילות אנו אוכלין בשר צלי, ולוק, ומבשל, הלילה הזה פלו צלי. שבכל הלילות אנו מטבילין פעם

אחת, הלילה הזה שתי פעמים. ולפי דעתו של בן, אביו מלמדו. מתחיל בגנות ומסיים בשבח, ודורש מארמי אובר אבי, עד שיגמור כל הפרשה כלה:

ה רבן גמליאל היה אומר, כל שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח, לא יצא ידי חובתו, ואלו הן, פסח, מצה, ומרור. פסח, על שום שפסח המקום על בתי אבותינו במצרים. מצה, על שום שנגאלו אבותינו במצרים. מרור, על שום שמררו המצרים את בני אבותינו במצרים. בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים, שגאמר (שמות יג), והגדת לבנה ביום ההוא לאמר, בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים. לפיכך אנחנו חיבין להודות, להלל, לשבח, לפאר, לרום, להדר, לברך, לעלה, ולקלם, למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו, הוציאנו מעבדות לחרות, מיגון לשמחה, ומאכל ליום טוב, ומאפלה לאור גדול, ומשעבוד לגאולה. ונאמר לפניו, הללויה:

ו עד היכן הוא אומר, בית שמאי אומרים, עד אם הפנים שמחה. ובית הלל אומרים, עד חלמיש למעינו מים. וחזתם בגאולה. רבי טרפון אומר, אשר גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים, ולא היה חותם. רבי עקיבא אומר, כן ה' אלהינו ואלהי אבותינו יגיענו למועדים ולרגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום, שמחים בבנין עירך וששים בעבודתך, ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים כו', עד ברוך אתה ה', גאל ישראל: ז מזנונו לו בום שלישי, מברך על מזונו. רביעי, גומר עליו את ההלל, ואומר עליו ברבת השיר. בין הכוסות הללו, אם רוצה לשתות, ישתה. בין שלישי לרביעי, לא ישתה:

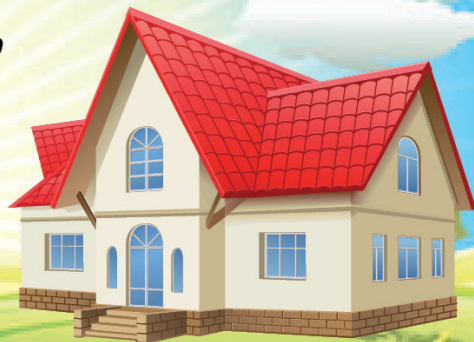
ח אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן. ישנו מקצתן, יאכלו. בלן, לא יאכלו. רבי יוסי אומר, נתנמנמו, יאכלו. נרדמו, לא יאכלו:

ט הפסח אחר תצות, מטמא את הידים. הפגול והגותר, מטמאין את הידים. ברוך ברבת הפסח פטר את של זבת. ברוך את של זבת, לא פטר את של פסח, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר, לא זו פוטרת זו, ולא זו פוטרת זו:

איזה פטנהוז אתה רוצה בגן עדן?

רשימת התורמים המאושרים שזכו לבנות חלק מהיכלי גן עדן, בו תשכון נשמתם בעולם הבא, תמורת תרומה של 1600 ₪ העבור 10 סטים של הזוהר הקדוש, המחולק ל-70 חלקיו, כל חיך אתה רודף אחרי דירה בעולם הזה!

צא וחשוב, איזה דירה תהיה לך בגן עדן, לנצח נצחים רק כאן אפשר לקנות את הדירה בגן עדן!!!

כל אחד יתרום כפי רצונו לבנות את העולם הבא שלו זכור! היכלי גן עדן אפשר לבנות רק בעולם הזה! ולא כשמגיעים לשם!

המעוניין, להתקשר
לטל: 0548-436784

אין חינם! סטרא אחרא היא בחינם!
כל סט נוסף שאתה קונה, הוא עוד היכל בגן עדן לנצח נצחים.
החכם עינו בראשו - צא וחשוב!

ומזכי הרבים ככוכבים לעולם ועד

דרושים תורמים:

להדפסת הקונטרס החדש "פתח אליהו המבואר"

וכן קונטרס "סגולת פתח אליהו"

ברצונינו להגיע למליון עותקים שיחולקו חינם

לכל תלמוד תורה, לבנים ולבנות, וכן בישיבות ולבתי מדרשות

התרומה ניתנת ישירות לבית הדפוס, עם אפשרות לקחת הקונטרס ולחלקם בעירו, או חלוקה על ידי מפעל הזוהר העולמי, המפעיל קרוב לאלף מחלקים בכל הארץ.

המעוניין, להתקשר לטל: 0548-436784

דקה-שתים נמשכת כל הפעולה,
מנער ועד זקן, נאמר פתח אליהו לפני התפילה,
כדי להיוושע מכל צרה,
ידועה הסגולה,
נינצל מפצצת אטום, ונזכה לגאולה.